

Carlo Collodi

Rožinio beždžioniuko
Pipi nuotyčiai

Rožinio beždžioniuko
Pipi nuotyčiai

Versta iš:
Carlo Collodi
THE ADVENTURES OF PIPPI
THE PINK MONKEY
Alma Books Ltd, Richmond,
Great Britain, 2016

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės
Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Carlo Collodi, 1885

© Papildė, Alessandro Gallenzi, 2016

© Iliustracijos, Marta Szudyga, 2011

Išleista susitarus su *Alma Books Ltd*, Ričmondas, Jungtinė Karalystė

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Laura Ivoškienė, 2019

© Leidykla „Nieko rimto“, 2019

ISBN 978-609-441-576-0

Carlo Collodi

Rožinio beždžioniuko
Pipi nuotykiai

Tekstą papildė Alessandro Gallenzi

Iliustravo Marta Szudyga

Vertė Laura Ivoškienė

Vilnius
2019

Kartą garsiname Halabalu krašte gyveno nedidelė beždžionių šeimynėlė: mama, tėtis ir penketas mažyčių beždžioniukų. Šeima buvo įsikūrusi miško viduryje, tarp milžiniško medžio šakų, už kurio nuomą mokėjo penkiolika slyvų per metus senai pasipūtusiai gorilai, save laikančiai miško šeimininke.

Iš penkių beždžioniukų keturių kailis buvo tamsios šokolado spalvos, o jauniausias iš jų, nežinia kodėl, buvo apaugęs švelniais rožiniais pūkeliais, panašiais į rožės žiedlapius gegužę. Dėl šios priežasties ir šeimynykščiai, ir miško gyventojai vadino jį Pipi – vardu, kuris beždžionių kalba kaip tik ir reiškė rožinę spalvą.

Pipi skyrėsi nuo savo brolių ir kitų netoliese gyvenančių beždžioniukų ne tik rožine spalva. Jo besišypsantis snukutis atrodė linksmas ir protingas, šelmiškai žibančios akys be paliovos dairėsi aplink, o lieknas ir tvirtas kūnelis išsiskyrė lankstumu. Atvirai kalbant, Pipi buvo ištis žavus beždžioniukas.

„Bezdžioniukas buvo sužavėtas“

Išvydęs, kaip Pipi šokinėja šakomis ir išdykauja, galėjai jį palaikyti aštuonmečiu ar devynmečiu berniūkščiu: gana panašiai jis vaikydavosi drugelius, tikrindavo paukščių lizdus, ieškodamas vaisių, kišdavo į burną viską, kas pakliūdavo po ranka, o prisisotinęs maisto kaip koks neišauklėtas vaikėzas kruopščiai nučiulpdavo visus pirštus ir atgalia letena nusišluostydavo burną.

Vis dėlto labiausiai beždžioniukui patiko mėgdžioti žmones. Vieną karštą vasaros dieną, medžiodamas svirplius, cikadas ir kitus vabzdžius, jis pastebėjo po medžiu sėdintį ir pypkę rūkantį senuką. Beždžioniukas buvo sužavėtas.

„Ech, – pagalvojo jis, – kaip norėčiau turėti tokią rūkstančią lazdele! Mano broliai mirtų iš pavydo matydami, kaip iš burnos leidžiu tokius dūmų kamuolius!“

Tuo metu spigino popietinė saulė ir tvyrojo didelė kaitra. Netrukus senukas nusižiovavo, padėjo smilkstančią pypkę ant žolės ir užsnūdo. Pipi atsargiai nusileido medžio kamienu. Sulaikęs kvapą lėtai ištiesė ranką, stvėrė pypkę ir spruko kaip tik tą akimirką, kai pabudęs senukas ėmė rėkti, kad šis sustotų.

Paršokavęs į gimtojo medžio viršūnę, Pipi sukviėtė brolius ir pradėjo pūsti dūmus iš burnos. Užvirė tikras pragaras. Vyresnysis brolis Dodo, irgi norėdamas

išbandyti pypkę, čiupo ją iš Pipi, o kiti šokinėjo, kvatojo ir spygavo iš džiaugsmo. Vienas mažesniųjų brolių Baba iškrito iš medžio ir turėjo užsikabaroti atgal, plyšaudamas ne tiek iš skausmo, kiek iš apmaudo.

Išgirdę bruzdesį, beždžioniuko Pipi mama ir tėtis puolė žiūrėti, kas atsitiko. Atskubėję rado Gugu ir Mèmè, besipešančius dėl pypkės, o Dodo – kosėjantį ir springstantį nuo pilkų dūmų kamuolių, kurie rūko jam iš nosies ir burnos.

Pipi tėtis pakraipė galvą.

– Kas visa tai sugalvojo?

Keturi rudi pirštai nukrypo į rožinį beždžioniuką.

– Pipi, – išlemeno Baba su ašaromis akyse. – Jis pavogė rūkstančią lazdelę iš dėdės miške.

Tėtis vėl pakraipė galvą.

– Nevalia vogti, Pipi, – ramiai tarė jis, – ir nevalia rūkyti. Nepamiršk, kad kiekvienas poelgis turi pasekmių – šiandien ką nors pavogęs, rytoj gali sulaukti nemalonumų. Galbūt dabar rūkyti smagu, bet vėliau tai gali tau pakenkti. Sūnau, nereikia mėgdžioti žmonių – kada nors užaugsi ir tai suprasi. Bet jei nebūsi apdairus dabar, ateityje gali būti per vėlu ką nors pakeisti.

– Atsiprašau, tėti, – pratarė Pipi, stengdamasis nuslėpti šelmišką šypsena. Jis buvo tėčio numylėtinis,

todėl žinojo – bet kokia jo išdaiga blogiausiu atveju atsipirks vos keliais tėčio priekaištais. – Daugiau taip nedarysiu, – pridūrė jis, nors žvilgsnis liudijo visai ką kita.

– Labai gerai, – nudžiugo tėtis, traukdamas pypkę iš Mėmė rankų, šiam liūdnei atsidusus. – O dabar jums kai ką papasakosiu, – mostelėjęs jis pakvietė žmoną prisėsti šalia. Penki beždžioniukai susidomėję atšuoliavo ir įsitaisė nuo mažiausio iki didžiausio ant priešingos šakos. Pipi tupėjo pačiame jos gale. – Tai pasakojimas apie žmogų, kuris visą gyvenimą graužėsi dėl vieno savo poelgio.

– Kas jis? Kas jis? – ėmė šūkčioti mažieji beždžioniukai, visada su malonumu mėgę klausytis tėčio pasakojimų.

– Jo vardas buvo Perščiagerklis, – atsakė tėtis, – bet taip į jį kreipdavosi ne visada. Jaunystėje jis buvo labai gražus vaikinąs, kaip ir daugelis jūsų, bet vienąkart...

– Kas vienąkart? Kas vienąkart? Papasakok, tėti.

– Kaip jau sakiau, vienąkart jis pasielgė netinkamai. Sulaužė duotą pažadą ir buvo nubaustas.

– Kas jam nutiko, tėti?! – šūktelėjo Baba.

– Jis buvo įsimylėjęs nuostabią merginą, vardu Gražuolė. Jiedu ruošėsi netrukus susituokti ir jis pažadėjo prie vestuvinės suknelės surasti turkio spalvos gėlių.

„Rožinio beždžioniuko Pipi nuotyčiai“ – vieno žymiausių italų rašytojo Karlo Kolodžio (Carlo Collodi, 1826–1890) kūrinys, parašytas iš karto po garsiųjų „Pinokio nuotykių“. Tai istorija apie beždžioniuką, kuris išsiskiria ne tik kailio spalva, bet ir žmogiškomis savybėmis – polinkiu meluoti, nepaklusti bei krėsti šunybes. Vis dėlto kaip tik per šias savybes Pipi patenka į ne vieną keblią ir pavojingą situaciją, kol galiausiai atranda tikrąją savastį ir ima suprasti duoto žodžio vertę.

Knygą jaukiai ir žaismingai iliustravo lenkų dailininkė Marta Szudyga.

Redaktorius Vainius Bakas
Korektorius Mindaugas Eidimtas
Maketavo Miglė Dilytė

Tiražas 2500 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

– Nežinau. Ką nors sugalvosiu. Man tiek nedaug reikia, kad būčiau laimingas.

– Pavyzdžiui?

– Na, žinai... Pavalgyti, atsigerti, truputį pasilinksinti... Daugiau ir neprašau.

– Tu labai šauni beždžionėlė. Bet kas tave maitins?

Pipi šypsodamas nužvelgė jį:

– Gal tu?

Pipi – kitoks beždžioniukas. Ir ne tik todėl, kad jo kailis rožinis. Jį traukia nuotykių ir linksmybės. O dar jis didžiulis neklaužada, nevengiantis pameluoti ir paerzinti kitus. Tačiau greitai paaiškėja, kad melas ir žodžio nesilaikymas gali baigtis labai liūdnei, o erzinti senų krokodilų nepatartina niekam.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-576-0

9 786094 415760